

offte trænge til Bevis ved Ed, et færre Antal; thi kan man blot skrive til en Dommer, at han skal behandle en Sag, saa vil der komme en uendelig Mængde Anmeldelser i den Henseende, medens derimod Folk, naar de selv skulde forfølge den, nok vilde betænke sig noget derpaa, og kun tage de alvorlige og mere paatrængende Tilfælde under Behandling. Naar iøvrigt, tages Hensyn til dette Wndringsforslags Form, maa jeg bemærke, at jeg havde tænkt mig Unsikkerheden af, at det kunde have faaet en saadan Skikkelse, at man udrykkelig havde nævnt alle de Tilfælde, hvor der skulde bruges privat Forfølgning, og hvor der skulde bruges offentlig. Seg skal ganske indrømme, at der er noget mindre Afgjørende i den Form, vi have brugt her, men det havde store Uanskeligheder, saaledes som Loven er skreven, at gaa denne Vej. Der er f. Ex. § 11, hvor der er en hel Del Tilfælde, der maatte ville være private, og nogle, der ville være offentlige, og hvorledes skulde man vel tilkjendegive dette, uden at man havde en hel Række af Detailbestemmelser, af hvilke maatte hver enkelt skulde være Gjenstand for en Diskussion, hvortil denne tredje Behandling slet ikke egnede sig. Derfor har man tænkt sig at bruge denne Form, som klart udtrykker det Princip, man vil følge, og som under en eventuel Forandring af Loven paa et andet Sted med Hensyn til denne Paragraf jo let kan gives en anden Skikkelse, forsaavidt Thinget kommer til at udtale, at det billiger det Princip, at man ikke skal forlade den private Forfølgning af disse Sager. Seg maa nemlig bemærke, at § 19, saaledes som den staar, i og for sig er en Umulighed, som det slet ikke gaar an at lade blive til Lov. Der staar nemlig i den anden Linie: „dog bliver i Anledning af Forsæller imod Forbudene i § 5 offentlig Sag kun at anlægges, naar det begjæres af den Sagberettigede.“ Naar man ser efter i § 5, vil det ses, at det der er forbudt der, er, at den Sagberettigede tvinger Brugeren af sin Jord til at indskrænke de Rettigheder, han har faaet efter de foregaaende Paragrafer. Nu siger man, at naar dette Forbud overskredes, skulde det kun være den Sagberettigede, som kunde

faa Sagen forfulgt, men han tier nok stille. Det er ham selv, som har tvunget den lille Mand til at give efter, og det er ham, der skal lægge Sag an, og imod hvem? Mod sig selv. (En Et emme: Det er aldeles urigtigt!) Nei, det er ganske rigtigt. Seg veed nok, hvad Tanken har været, jeg veed nok, at der istedetfor, § 5, skulde have staet de foregaaende Paragrafer, men Ordene ere aldeles urigtige; thi Forbud findes ikke i de tidligere Paragrafer, og naar man ser paa § 5, staar der kun talt om Forbud mod at indføre Indskrænkninger i den lovlige Ret. Paragraf 19 skal altsaa virkelig undergaa en Forandring. Det er naturligtvis en ringe Forandring, i Sammenligning med den, vi have foreslaaet, men Sagen skal jo dog til fornøyet Overveelse, og da tror jeg, at det er rigtigt og vigtigt, at det bør ske, som vi have foreslaaet her; der bliver nok lidt Tid til en syldigere Behandling andetsteds, og derfor kunne vi ikke noksom anbefale Thinget at vedtage det af os stillede Wndringsforslag, som hævder en bedre Procesgang i disse Sager, som hævder en Processform, som skjøndt den i flere Henseender kan være usuldfkommen, dog er den bedste nu for Tiden, ved Politiretten. Ogsaa dem, der ellers ikke vilde være gaede med, vil jeg dog anbefale at gaa med. Retop derved kunne de saa Bevisførelsen i § 35 igjen igang. Thi der er ingen Tvivl om, at den vil kunne forenes med den private Rettsforfølgning, men jeg er, og der er flere med mig, af den Tro, at der ikke er nogen Tvivl om, at den ikke bør slaas fast i kriminelle Rettsforfølgninger, naar denne er offentlig. Vi have dernæst gjort en anden lille Forandring med Hensyn til andet Stykke i samme Paragraf, nemlig ved Wndringsforslag under Nr. 22. Det grunder sig paa, at der er sket en mindre heldig Forandring i de bestaaende Love. Efter de bestaaende Love gjælder Præscriptionsfristen af et Aar alle de forskjellige Punkter, der nu vedkomme dette Anliggende. Ordene i saa Henseende findes i Forordningen af 20de Mai 1840. Her derimod er Præscriptionen kun indskrænket til de Sager, der angaa Straf, og det er dog ganske aqbenbart, at det ogsaa bør angaa f.